

מ"ת 20378/10/14 - מדינת ישראל נגד עאדל אל שולי

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 20378-10-14 מדינת ישראל נ' אל שולי(עציר)
תיק חיצוני: 2014/___452026

בפני	כב' הנשיאה שולמית דותן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	עאדל אל שולי (עציר)

החלטה

לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו, על רקע כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של נסיון גניבה והחזקת סכין שלא כדין.

על פי כתב האישום, ביום 12/10/14 בשעה 21:00 או בסמוך לכך, במסעדת "רימון" שברחוב לונץ 4 בירושלים ניסה הנאשם לגנוב מכשיר סלולאר מסוג "אייפון 5" (להלן: "המכשיר") מהמתלונן אשר ישב לסעוד יחד עם רעייתו בסוכה של המסעדה. הנאשם הושיט את ידו מבעד לבד הסוכה וניסח ליטול את המכשיר שהיה מונח על השולחן. משהבחין המתלונן במעשיו של הנאשם, אחז בידו והוציא ממנה את המכשיר. לאחר מכן הוציא המתלונן את ראשו מבעד לבד הסוכה, הישיר מבט לנאשם וזה האחרון החזיר לו חיוך, והחל להימלט מהמקום.

שני עדי ראיה- מר אביתר סלומון ומר אבישי בר-ישי, אשר נכחו בסמוך והבחינו במעשיו של הנאשם, החלו לדלוק אחריו וכעבור זמן קצר תפסוהו ועיכבוהו עד להגעת המשטרה. בחיפוש שנערך לנאשם לאחר מעצרו נתפסה על גופו סכין שידיתה מאולתרת בליפוף איזולירבנד.

ב"כ המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב, אך טען לחולשתן של הראיות במידה המצדיקה לגישתו שחרורו של הנאשם לחלופת מעצר בבית אחיו. בדבריו כיוון בעיקר לעדות המוקדמת שנגבתה מהמתלונן (בהיותו תושב חוץ) ביום 15/10/14 (בפני כב' השופט הרבסט), הסותרת לטענתו את ההודעה שמסר המתלונן במשטרה ביום האירוע במספר נקודות מהותיות. כך, בעוד שבהודעתו במשטרה טען המתלונן כי לאחר שהצליח להוציא את מכשיר הפלאפון שלו מידו של הנאשם, הוא (המתלונן) הוציא את ראשו מעבר לבד הסוכה ואז ראה את פניו של הנאשם, הרי שבביהמ"ש העיד המתלונן, לטענת הסיגור, כי הנאשם הוא שהכניס ראשו לתוך הסוכה וכך הצליח להבחין בתווי פניו ; בעוד שבהודעתו במשטרה טען המתלונן כי פתח הכניסה לסוכה היה מכוסה בד, הרי

שבביהמ"ש העיד כי היה רווח ברוחב של כמטר לסוכה. בעדותו בביהמ"ש, מטעים ב"כ המשיב, לא ידע המתלונן ליישב סתירות אלו.

עוד טוען ב"כ המשיב, כי הליך תפיסתו וזיהויו של הנאשם ע"י המתלונן כמי שניסה לגנוב את מכשיר הפלאפון שלו היה פגום ולקוי, שכן שני עדי הראיה כלל לא ראו את נסיון הגניבה והחלו לרדוף אחר הנאשם, שאך באקראי נכח שם. לא זו אף זו, בשלב מסוים איבד אחד הרודפים קשר עין עם הנאשם ואיגף אותו לבסוף מצדו השני של הרחוב. לאחר מכן הביאו אותו בפני המתלונן, שעדיין ישב בסוכה, ושאלוהו האם זהו האדם שניסה לגנוב ממנו את מכשירו. הלה אשר ראה כי דובר באדם שנתפס ונעצר השיב בחיוב.

בנוגע לעבירה של החזקת סכין טען ב"כ המשיב, כי מדובר בסכין קטנה המשמשת את הנאשם, כפי שהסביר לשוטרים כבר בעת מעצרו, לצורך הכנת סמים וצריכתם.

מנגד טוענת **ב"כ המבקשת**, כי קיימות ראיות טובות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב, הכוללות את הודעתו של המתלונן במשטרה, את עדותו המוקדמת ואת הודעותיהם של שני עדי הראיה, שהיו עדים לנסיון הגניבה ורדפו אחר הנאשם, תוך שאחד מהם שומר על קשר עין רציף עמו. הסתירות הקיימות לטענתה- אם בכלל- בין עדותו של המתלונן בביהמ"ש לבין הודעתו במשטרה אינן מהותיות, ומכל מקום דינן להיבחן במסגרת ההליך העיקרי, ולא במסגרת ההליך לבחינת קיומה של עילת מעצר. לשיטת ב"כ המאשימה, טיבן של העבירות המיוחסות למשיב, עברו הפלילי המכביד והתמכרותו לסמים מקימים נגדו עילת מעצר מכח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים").

דין והכרעה

ראיות לכאורה

הלכה היא, כי בשלב ההחלטה בדבר מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים בית המשפט בוחן רק קיומו של **פוטנציאל הרשעתי**, בראיות גולמיות אשר לגביהן קיים **סיכוי סביר** שעיוודן במהלך המשפט יוביל לראיות המבססות אשמה מעל לכל ספק סביר ((ראה: בש"פ 8087/95 שלמה זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 148-149 (1996); בש"פ 10234/08 נאיף אבולקיעאן נ' מדינת ישראל מיום 14/12/08; בש"פ 6187/95 מדינת ישראל נ' סלימאן אלעביד מיום 14/10/95, פורסמו באתר "נבו"). עוד נקבע, כי בשלב המעצר אין בית המשפט נדרש לשאלות של מהימנות עדים או למשקל העדויות, אלא אם מדובר בפירכות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות על **כרסום ממש** בקיומן של ראיות לכאורה (ראה: בש"פ 6982/10 דני ארביב נ' מדינת ישראל מיום 06/10/10; בש"פ 8031/08 דוד איטח ואח' נ' מד"י מיום 15/10/08, פורסמו בנבו). בשלב הלכאורי אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד (ראה: בש"פ 385/11 דוד ציון נ' מדינת ישראל מיום 20/01/11, פורסם בנבו).

התשתית הראייתית לאשמתו של המשיב בעבירות המיוחסות לו במקרה דנן נסמכת כאמור על הודעתו של המתלונן

במשטרה, על העדות המוקדמת שמסר בביהמ"ש ועל הודעותיהם של שני עוברי אורח שהיו עדי ראיה על פי הנטען לנסיין הגניבה ותפסו את הנאשם לאחר שניסה להימלט. לאחר שעיינתי בכל אלו הגעתי לכלל מסקנה, כי במקרה דנן קיימת תשתית לכאורית מספקת לאשמתו של הנאשם, אשר די בה בשלב זה של ההליך, כמפורט להלן:

ה שענין אותי זה לקחת את הפלאסון ולא הסתכלתי על כף ידושכן אז רצתי אחירומון ומנסה לקרחת משהון משהולחום. ה רימון הכנסי את הגוף שלבביהמ"ש העיד המתלונן: "ישבתי בסוכה ליד הבד שמכסה את הסוכה והיה רווח בין הבדים...ראיתי אותו נכנס לסוכה ברווח של הבדים והוא עם יד ימין שלו לקח את הפלאפון שלו מהשולחן...ראיתי אותו בגלל שהוא הכניס את הגוף שלו לתוך הסוכה, אז משכתי את זה וגם הוא משך, אז עמדתי וראיתי אותו...ראיתי אותו מבחוץ הוא נתן לי חיוך, כאילו ניצחת בפעם הזאת". בעקבות שאלות ב"כ המשיב הבהיר המתלונן: "הוא הכניס את היד שלו...וגם את גופו. לא עם הרגליים אבל עם פלג גופו העליון". כלומר לגרסת המתלונן, הוא ראה את פניו של הנאשם פעמיים: בתחילה- בתוך הסוכה, בעת שהנאשם ניסה לקחת הפלאפון והכניס גם את פניו לתוך הסוכה, ופעם נוספת - מחוץ לתחומי הסוכה, לאחר שהוא הצליח לחלץ את הפלאפון מידו של הנאשם והציץ בעצמו מעבר לבד הסוכה דרך הרווח שבין דפנותיה. לא מצאתי כי תוכן עדותו זו של המתלונן שונה באופן מהותי מתוכן ההודעה שמסר במשטרה, עד כדי כירסום של ממש בראיות לכאורה כפי שטוען ב"כ המשיב. נהפוך הוא: בהודעתו במשטרה טען המתלונן: "פתאום אני רואה יד נכנסת בין שני בדי הסוכה, בדיוק בחיבור בד בין דופן אחת לדופן השניה... ע' 1 ש' 2) ... אז תפסתי לו את היד והוצאתי לו את הפלאפון מהיד ... ואז הוצאתי את הראש שלי מהבד של הסוכה וראיתי את הגנב שניסה לגנוב לי את הפלאפון" (ע' 1 ש' 12-13). אכן המתלונן לא הזכיר בהודעתו זו כי הבחין בתווי פניו של הגנב גם בתוך הסוכה, ואולם מכאן ועד הגרסה שמסר במשטרה באופן המצביע על היותה משוללת כל יסוד- מרחק רב. למעשה, הסבר אפשרי לאי אזכורו של פרט זה בהודעת המתלונן עולה מאופן התנסחותו הענייני והתמציתי של המתלונן בהודעתו ומאורכה הקצר יחסית. נראה כי במשטרה מסר המתלונן את גרסתו בקיצור נמרץ ובאופן כללי, בלי שטרך להיכנס לפרטים אותם נדרש להבהיר בביהמ"ש ע"י ב"כ המשיב. ואמנם משנשאל על כך בביהמ"ש הרחיב המתלונן והסביר: "ראיתי אותו [את הנאשם] כשהוא הכניס את היד ואת הגוף וגם כשהוא עזב את הפלאפון ראיתי אותו. זה לא דברים הפוכים" (ע' 2 ש' 27-28) "לשאלת ביהמ"ש ראיתי אותו לראשונה בתוך הסוכה" (ע' 3 ש' 5). ובהמשך: "אמרתי כבר שראיתי אותו בסוכה וגם מחוץ לסוכה" (ע' 3 ש' 22) .

גם טענת הסניגור בדבר הסתירה הקיימת כביכול בתיאור המתלונן את פתח הכניסה לסוכה - אין בה ממש: בחקירתו הבהיר המתלונן מספר פעמים כי דובר ברווח שהיה בין שני הבדים של שני דפנות הסוכה, וכי רווח זה היה ברוחב של כמטר-מטר וחצי. אין בכך כל סתירה לדברים שמסר בהודעתו.

לעדו של המתלונן מצטרפות ההודעות שמסרו שני עדי הראיה במשטרה -שדי בהן כדי לקשור הנאשם בשלב זה למעשים המיוחסים לו, ולו באופן לכאורי:

עד הראיה אבישי בר-ישי, העיד כי במהלך נסיון הגניבה ישב ושתה קפה בבית הקפה "קופיקס" הממוקם מול מסעדת "רימון", אז הבחין בבחור ששולח ידו "בין שני בדי הסוכה של קפה רימון". לדבריו ראה את הבחור "מחייך ומיד אחר כך התחיל בריצה בין האנשים". מהמהומה שהחלה לאחר מכן הבין לדבריו כי הבחור הנ"ל ניסה לגנוב מכשיר אייפון מסועד שישב בסוכה. מכיוון שכך החל לדלוק אחריו, כשלמרדף מצטרף אליו בחור נוסף אותו לא הכיר.

עד הראיה אביתר סלומון העיד, כי בעת שקנה כוס תה בקפה קופיקס הסמוך הבחין ב"בחור בן מיעוטים גבוה, שיער משוך לאחור, קפוצ'ון לבן, מכנס גינס...שולח יד לתוך הסוכה של קפה רימון ומנסה לקחת משהו מהשולחן. על יד השולחן ישבו זוג אמריקאי, בחור ובחורה. הבחור האמריקאי קם ותפס את הפלאפון והכניס אותו לכיס והערבי התחיל לרוץ. שאלתי את הבחור אם הערבי ניסה לגנוב לו את הפלאפון והוא אמר לי שכן אז רצתי אחריו". העד נשאל ע"י החוקר האם ראה בבירור את נסיון הגניבה, והשיב בחיוב. מהודעתו אף עולה כי שמר על קשר עין רצוף עם הנאשם לאורך כל מסלול הריצה אחריו, מסלול אותו תיאר בפרוטרוט בהודעתו.

יש לציין, כי התיאור החיצוני של הנאשם ושל פריטי לבושו במהלך נסיון הגניבה שנמסר ע"י המתלונן וע"י כל אחד מעדי הראיה תואם לגמרי: אבישי בר-ישי העיד כי דובר בבחור בן מיעוטים "מבנה גוף רזה, גבוה, לובש קפוצ'ון לבן, שיער חלק משורק לאחור, מכנס גינס" (ע' 1 ש' 14 להודעתו). אביתר סלומון העיד כי הבחין בבחור "גבוה בערך גובה 1.84 לבש קפוצ'ון לבו, מכנס גינס והיה לו שיער שהיה עליו כנראה ג'ל או משהו כזה" (ע' 1 ש' 9 להודעה). והמתלונן העיד כי הגנב היה "גבוה ורזה, היה לו קפוצ'ון לבן ומכנס גינס. היה לו שיער שמסורק לאחור" (ע' 1 ש' 15 להודעה). ודוק: בביהמ"ש נשאל המתלונן האם הבחין בקיומם של קעקועים על גבי ידו של הגנב והשיב בשלילה (למרות שידו של הנאשם מקועקעת). ואולם אינני סבורה כי עובדה זו יש בה כדי ליצור תמיהה המאיינת כליל מהימנות גרסתו של הנאשם, כפי שטען ב"כ המשיב. המתלונן הסביר בביהמ"ש: "מה שענין אותי זה לקחת את הפלאפון ולא הסתכלתי על כף ידו" (ע' 3 ש' 20-21) הסבר שדי בו בשלב זה כדי להתגבר על התמיהה הנ"ל, ככל שהיא מתעוררת, בייחוד לאור העובדה כי בעת ביצוע העבירה לבש הנאשם חולצה בעלת שרוולים ארוכים (קפוצ'ון) אשר ייתכן והסתירה את ידו.

מכלול הראיות הנ"ל בצירוף העובדה כי בהודעתו קשר עצמו הנאשם לזירת האירוע ולא ידע ליתן הסבר מניח את הדעת להימצאותו במקום, לבד מהטענה כי "סתם העביר את הזמן" (ע' 2 ש' 25 להודעתו) - די בהן כדי להקים ראיות לכאורה נגדו ולהביא למסקנה לפיה הוא ביצע לכאורה את העבירות המיוחסות לו.

בכל הנוגע להשגות שהעלה הסניגור ביחס לאופן זיהויו של המתלונן את הנאשם לאחר מעצרו, הרי שמקומן של השגות אלו להתלבן במסגרת ההליך העיקרי ולא בשלב בחינתן של ראיות לכאורה (ראה: בש"פ 6742/10 עאייש אבו הבירה נ' מד"י, פס' 5 לפסה"ד מיום 27/09/10, פורסם בנבו).

עילת מעצר

המעשים המיוחסים למשיב הינם מעשים חמורים המקימים עילת מעצר נגדו בשל מסוכנתו מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים.

האופן בו ניסה לכאורה המשיב לגנוב מכשיר פלאפון, תוך שליחת ידו דרך מחיצת בד לשולחן של סועדים בסוכת מסעדה, מול עיניהם הפקוחה של עוברים ושבים, מעיד על תעוזתו הרבה, או, לחילופין, על היעדר מוחלט של ריסון עצמי, דבר שיכול ליצור תמונת מסוכנות של ממש.

על מסוכנותו זו מעיד גם עברו הפלילי המכביד של הנאשם, הכולל **13** הרשעות קודמות בשורה של עבירות אלימות, רכוש סמים ונשק בניגון אף ריצה לאורך השנים עונשי מאסר ממושכים המצטברים לכדי **152** חודשי מאסר בפועל (כ-10 שנות מאסר, וזאת בהיותו כבן 33 שנים בלבד). לא זו אף זו: העבירות המיוחסות לנאשם בפעם הזאת בוצעו על ידו לכאורה **כשבוע בלבד** לאחר שסיים לרצות את המאסר האחרון, שהוטל עליו ביום 23/12/12. תמונה עגומה זו מלמדת, כי הנאשם הוא בבחינת "שור מועד" אשר איננו מסוגל - או שמא כלל אינו חפץ - לכבוש את יצרו, וכי רמת המסוכנות הנשקפת ממנו לציבור ולקניינו הינה גבוהה. על המסוכנות הנובעת מעבר פלילי מכביד כבר ציין בית המשפט העליון: **"לא מי שנתפס בעבירת רכוש לראשונה, כמי שגזילת רכוש הזולת הפכה אצלו למעין מקצוע (השוו לבש"פ 3453/05 אברג'יל נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 19.4.2005)). ובקיצור, כמות של עבירות רכוש בעברו הפלילי של נאשם, הופכת ל"איכות" ומקימה עילת מסוכנות..."** (כב' השופט יצחק עמית, בש"פ 1984/11 מנאד אבו עסא נ' מדינת ישראל, פס' 9 לפסה"ד מיום 21/03/11, פורסם בנבו).

לענין העבירה של **החזקת סכין** יצוין, כי עצם החזקת סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו של אדם, יש בה כדי להעלות חשש בדבר קיומה של מסוכנות עקב החשש של עשיית שימוש אלים בסכין, מסוכנות אותה ביקש המחוקק למנוע בחקיקת סעיף 186(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, ודומה כי אין צורך לשוב ולחזור על המסר היוצא מביהמ"ש העליון בדבר הצורך להדביר את "תת תרבות הסכין" והצורך להגן על הציבור מפני תופעה קשה ומסוכנת זו. אמנם אין המדובר בחזקה חלוטה המתבקשת בכל מקרה ומקרה, ויש לבחון את מכלול הנסיבות של אופן החזקת הסכין, ואת עברו ונסיבותיו של הנאשם - ואולם, במקרה דנן מכלול הנסיבות בצירוף עברו הפלילי המכביד של הנאשם, וההסבר שנתן להימצאות הסכין ברשותו - הסבר אשר לא רק שאין בו כדי להפיג המסוכנות הנשקפת מהנאשם, אלא אף כדי להגבירה שכן הוא מלמד כי הנאשם גם משתמש בסמים (מטרה שאינה כשרה כשלעצמה) - כל אלו מותירים חזקת המסוכנות על כנה.

המסקנה, אם כן, היא כי כנגד המשיב קמה עילת מעצר של מסוכנות לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים.

חלופת מעצר

משנמצא כי קיימת עילת מעצר, השאלה היא: האם ישנה במקרה דנן חלופת מעצר שבכוחה לאיין את מסוכנותו של המשיב?

מידת הנכונות להורות על שחרורו של נאשם לחלופת מעצר תלויה במידה רבה בעוצמתן של הראיות לכאורה הקיימות כנגד נאשם, כמו גם בעוצמתה של עילת המעצר שקמה נגדו. עמד על כך כב' השופט עמית בבש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל בקובעו:

"ככל שעוצמת הראיות קטנה יותר ובחינת חומר החקירה, אפילו בשלב הלכאורי, מעוררת ספקות וסתירות, כך תגדל הנכונות לשחרר לחלופת מעצר. ולהיפך, ככל שהראיות לכאורה חזקות וחד-משמעיות יותר, ובהתקיים שאר התנאים להורות על מעצר, כך תקטן הנכונות להסתפק בחלופת מעצר... עם זאת, מקום בו עילת המעצר היא עוצמתית, והאינטרס שביסוד המעצר הוא כזה שכל נטילת סיכון לגביו תהיה בלתי סבירה, כך שאין למעשה חלופת מעצר מתאימה שתוכל להגשים את מטרת המעצר, לא יהא מנוס ממעצרו של הנאשם, על אף

עמוד 5

**הבעייתיות במשקלן של הראיות לכאורה... הנה כי כן, שחרור לחלופת מעצר וטיב החלופה
נגזרים לעיתים מעוצמת הראיות" (שם פסקאות 4-5 לפסה"ד מיום 01/08/11).**

לא מצאתי כי מתקיימות במקרה זה נסיבות חריגות המצדיקות שחרורו של הנאשם לחלופת מעצר. הראיות הלכאוריות הקיימות נגדו הינן בעלות עוצמה הן בכמותן והן באיכותן, וכך גם עילת המעצר - הנובעת מטיבן של העבירות, מאופן ביצוען, מעברו הפלילי של הנאשם ומשימושו בסמים ועל כן נראה כי חלופת מעצר לא יהא בה כדי להפיג מסוכנותו של הנאשם.

בנסיבות אלו אין מנסו מלהורות על מעצרו של הנאשם עד תום הליכים נגדו.

ניתנה היום, ד' חשוון תשע"ה, 28 אוקטובר 2014, במעמד באי
כח הצדדים.